

Buzogány Dezső:

A 60 éves dr. Molnár János köszöntése

Kedves János!

Sokat tűnődtem, mit is írjak e kötet elejére, ha már Karunk igazgatója engem tartott méltónak(?) és alkalmasnak(?) erre a nemes feladatra. Mindenek előtt az írás műfaja jelentett gondot. Magasztos, nagy címekben és tartalmakban gondolkodtam, amelyek méltók egyrészt a hatvan évhez, másrészt ahhoz a nagyszabású munkához, amely a Te nevedhez köthető. De a magas-csillagzatú írás valahogy mégsem jött össze (most már nem is bánom, mert úgy érzem nem illett volna ide). Ez legyen a történészek feladata. Végül, kétségbeesésben, belekapaszkodtam abba az érvbe, amellyel igazgatónk meggyőzött, hogy mégiscsak vállalom el a bevezető megírását: jobban ismered őt, mint mi – mondta. Hát igen. Bizony, harmincnyolc éve annak (ki sem merem mondani), hogy láttalak a Teológiai Intézet járdáján sietni a könyvtár felé, hónod alatt a hatalmas héber Bibliával. Sosem felejttem el. Hogy ezt tetted nap mind nap, azt nem irigyeltük, de azt, hogy a vizsgán sosem volt gond neked az exegézis, meg a többi tárgy sem, azt viszont igen. A teológiai képzés egész ideje alatt tudtunk egymásról, de nem ismertük egymást. Aztán végeztünk, és telt-múlt az idő. Neked ott, ahová kihelyeztek, nekem ott, ahová kihelyeztek. Útjaink jó évtized múlva keresztetkék csak egymást, amikor kezdetben óraadó, utána rendes tanár lettem a Teológián (Te akkor már ott voltál). Ennek is több már mint negyedszázada (akár ezüst-émlékünnepet is ülhettünk). Azóta jóban-rosszban együtt vagyunk. Volt meleg is, hideg is. Voltunk fenn is, lenn is.

A kettőnk kapcsolatában a Református Tanárképző Kar hozott igazi nagy fordulatot. Amikor a Kar dékánja lettél, kérted, hogy én is igazoljak át, merthogy stabil tanári karra van szükség; az egyház Igazgatótanácsa engedett, én pedig mentem. Ennek is több mint tizenöt éve. Nos, úgy érzem, hogy ez az utóbbi időszak segített hozzá ahhoz, hogy jobban megismerjelek. Zsombok. Sokat mondtak róla, jót is, rosszat is. Az idő téged igazolt: azóta sok gyermek kapta meg ott a normális élet lehetőségét, és nem kallódtak el, nem morzsolódtak fel. Nemcsak kalácsot, tanácsot is kaptak, persze a család mellé. Aztán jött sok minden, ugyancsak Zsombokon (malom, mintagazdaság stb.), ami az árvaház fenntartását, és viszont, a település fennmaradását szolgálta. Mindezek nélkül már rég elöregedett és kihalt volna a falu. Többszörösen is megtérült a befektetett lelki, szellemi, fizikai energia. Aztán jött Farnas és az öregotthon, ezt követte az Aksza és az utcagyerek-misszió, illetve -rehabilitáció. Szerintünk, ezek neked mind egy-egy púp a hátadon. Te viszont biztosan mindegyiket lelki gyermekednek tekinted. És neked van igazad. Mindezt pedig szinte két évtizede végzed, úgy hogy közben családapának, egyetemi tanárnak és a Kar dékánjának is kell lenned. Családot kell igazgatnod, könyveket, kurzusokat kell írnod, órát kell tartanod (két intézetben is), viaskodnod kell az adminisztrációval és küszködnöd kell a bürokráciá-

val. Apropó, Református Tanárképző Kar. Visszatekintve az elmúlt másfél évtizedre mindenki előtt világos, hogy a korábbi bizonytalan állapotok veled kezdődően szűntek meg: a Kar állandó helyet és tanári kart kapott, működése pedig a korábbi esetlegesből terv- és programszerűvé, tehát kiszámíthatóvá vált. Tanári kara nyugodtan oda állhat bármelyik kar tanári kara mellé. Diáksága nem hoz szégyent a karra, végzőseink mindenhol megállják a helyüket. A mesterképző jól, a doktorképzés kiválóan működik, rengeteg doktorandusszal. És folytatni lehetne, de nem folytatom, mert, ahogyan a régiék mondták: „sapienti sat.,” vagyis a bölcsnek ennyi is elég. Te pedig még ez a visszafogott dicséretet is nehezen viseled, mert meggyőződésem, hogy mindezt nem ezért titted. Az viszont ne zavarjon, ha én, a tanteszület nevében is, itt most őszintén megköszönöm mindazt, amit az egyházért és ezért a karért eddig tettél. Isten éltesen, adjon neked erőt és jó sok egészséget.

Baráti szeretettel, Dezső.